

Karvozen Antti lehmänoztoz

Karvozen Antti, se Karvozen Jannen poigu, oli sodien jälgeh pezivynnyh Savoh. Häi sroji sinne taloin, liävän da muud rakenduksed. Da ku liäväh sobi enembän lehmii, kui hänel sil kerdua oli, häi piätti oztua yhten lehmän lišii. Häi kattšeli, kuulozteli da sit lopuškal ozti lehmän nuaburipitäjz. Häi pan’i kytkyön lehmän kaglah da lähti sidä jo aigazeh huondeksel taluttamah kod’ihev. A sidä matkua kerdyi nenga kolmekymmenviizi viržtua.

Vai kui terväl häi sai lehmän juamal, tuli händy vztah erz kylän akoiz. Nähtyy vakkinazen mužikan taluttamaz lehmii, häi kyzyi Antil: ”Mistee kaukoo se vieras on?”

Antti seizatti lehmän da vztai: ”Pielaveil.”

”Työ taejatta ollakkii niitä karjalaisija, niitä evakoita?”

”Niidyhäi minä olen.”

”Oottako työ naemisissa?” akku ielleh tiijjusteli.

”Olenhai minä.”

”Vai ootta työ. No, onko teillä lapsijakkii?”

”Onhai niidy kaksi, tyttö da poigu.”

”Mistee päin Karjaloo työ oikein ootta?”

”Salmin puolez minä olen.”

”Vai Salamista. No mistee työ nyt tuletta?”

”Täz teijjän kylz.”

”No, keltä työ ootta suanna tuon lehemän?”

”Oztin tämän teijjän kylän Piet’ikäzez.”

”Vai ostitta työ. Paljonkoon pit maksoo tuosta elävästä?”

”Täz žiivataz minä maksoin kaheksantoztutuhattu.”

”No, onpa maksanna. Paljonkoon tuo ammuja mahtanoo lypsee poikimisen jäläkee?”

”N’ellitoztu lidr’ua pidz lypsiä Piet’ikäzen sanan mugah.”

Akku oliz vie kyzellyh enembängi, vai lehmy ei ruvennuh pyzymäh paikallah. Antti lähtigi jatkamah matkua. Ku häi oli kävellyh nenga pari sadua medrii, tuli pyöräl vztah toine akku.

Häi seizatui juaman reunah da luad’i paginan: ”Mistee kaakoo tämä vieras on?”

”Pielaveil minä elän.”

”Työ taejatta ollakkii niitä karjalaisija, kun että huasta savvoo?”

”N’iidyhäi minä olen.”

”Kaakooko työ tuotta tuota lehemee?”

”Täz kyläz minä sen oztin.”

”Onko tuo poikinna jo monta kertoo?”

”Kaksi kerdua.”

Lehmy tuaz katkai paginan, akku vie midä lienöö kyzynnyh, vai Antti ei enemiä joudannuh vaztuamah. Kodvazen mendyy tuli vaztah vanhu ukon-käppyri.

”Päevee! Sitä on jouvuttu taluttammaa lehemee!”

”Mugahai, velli, jouvvuin.”

”No, mistee kaakoo sitä kantturoo on jouvuttu kiskommaa?”

”Täz teijjän kyläz oztin.”

”Keltä työ ootta sen ostanna?”

”Piet’ikäzez.”

”Vai Pietikäiseltä. Paljonkoon tuo ryökäle vielä ilikes ottoo?”

”Kaheksantoztu tuhattu.”

”No ompaan kiskassunna aeka roemalla käellä. Kuulostaa, jotta työ ootta niitä evakoita.”

”Olen.”

”Missee työ nykyjää piettä korttierija?”

”Pielaveil.”

”Vai niin. No, onko se lypsäjä jo tullunna hommatuksi?”

”Onhai se.”

”Kettee työ ootta sukujaan?”

”Karvozii minä olen.”

”Onko se pappi muistanna antoo etunimennii?”

”On, Antikse minuu sanotah.”

”Onko tullunna lehemälle varatukse syötettävvee?”

”On, kolmen lehmän einehed on varattu.”

”Työ ette sitten taeja tyhjä mies ollakkaan?”

”Leivän ker olen täh sah syönnyh.”

”Viekee terveisijä sinne Pielaveille Amalia Teräväiselle! Se on mulle sukuva.”

”Kebei viijjä.”

Toizeh kyläh tulduu Antti joudui seizottamah seittsemen kerdua. - Mistee kaakoo se vieras on? - Mihinkä työ sitä lehemee kuskootta? - Missee työ asutta? - Kuka työ ootta?

Sen jälgeh tulluoz kyläz oli vai viiži kzyziä.

Ku Antti matkan puolivälih tullez oli kaikkih kyzymyksih kerrinnyh vaztata kahtelkymmenelyheksäl hengell, häi oli jo oppinnuh läksyn ulguo. Ku häi nägi ukon libo akan vaztah tulemaz, häi algoi jo hyviz aijjoiz sanella: ”Minä olen Karvozen Antti, se Karvozen Jannen poigu. Olen syndynnyh Salmin Groznoiz. Tuatto on jo kuolluh, muamo vie elää. Minä elän nygöi evakkonnu Pielaveil. Minul on akku, kaksi laztu, kaksi sizardu da kaksi vellie. Minul on igiä kolmekymmenviijä vuotta. Tämän lehmän minä oztin Kiuruvein Piet’ikäzez. Maksoin sid kaheksantoztu tuhattu markkua. Lehmy on poiginnuh kaksi kerdua, toizel kerdua vazikan, toizel häkin. Poijjittuu sen pidäz lypsiä n’ellitoztu lidr’ua. Maijjon razvuprozentti kirjoin mugah on kolme pilkku kaheksan. Heiniä on varattu kolmel lehmäl, štobi minä en ole tyhjä mužikku. Tervehyzii ylen äijjy Amalia Teräväzel! Näkemih!”

Loppumatku men’i puoldu lyhembäz aijjaz, ku Antin ei pidännyh joga akan edeh lehmiä seizattua.

LUE! ELLENDÄD! LUE! YMMÄRRÄT!

strojje	rakentaa
vakkinan’e	tuntematon, äkkinäinen
lopušku	loppu
seizattua	pysäyttää
žiivattu	yleensä nautaeläin